

Grażyna Dmochowska, Maciej Furmański, Teresa Węgrzynowicz

Kamieńczyk - Błonie, woj. ostrołęckie

Informator Archeologiczny : badania 18, 49-50

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

GADZOWICE-Kwiatonów, gm. Głubczyce
woj. opolskie
Stanowisko F

patrz
okres halstański

GRUDZIĄDZ-MNISZEK
woj. toruńskie
Stanowisko III

patrz
paleolit i mezolit

GUZOWATKA, gm. Dąbrówka
woj. ostrołęckie
Stanowisko 8

Uniwersytet Warszawski
Instytut Archeologii

Badania prowadził mgr Kazimiera Kuźma. Finansował UW.
Pierwszy sezon badań. Osadnictwo kultury trzcinieckiej.

Stanowisko położone jest na zachodnim zwydmionym tarasie deflacji, której dno do niedawna silnie podmokłe, obecnie porastają łąki. Zajmuje ono lokalną kulminację w postaci płaskiego wzniesienia, opadającego ostro ku północnemu wschodowi. Wytyczono tu 3 wykopy sondażowe o łącznej powierzchni 58,35 m².

Na przebadanym obszarze znaleziono 739 fr. naczyń kultury trzcinieckiej, 7 fr. krzemieni, 4 ułamki kamieni, z czego 2 ze śladami intencjonalnego wygładzania powierzchni. Znaleziono również nieliczne fr. kości. Materiały te zalegały głównie w warstwie podglebia. Maksymalna głębokość, na której znajdowano zabytki sięga 70 cm poniżej powierzchni ziemi. W obrębie przebadanego fragmentu stanowiska wyraźna jest różnica w gęstości występowania znalezisk ceramicznych. Nie odkryto żadnych obiektów zagłębionych w ziemi.

Badania będą kontynuowane.

HŁOMCZA, gm. Sanok
woj. krośnieńskie
Stanowisko 1

patrz
okres wpływów rzymskich

JAKUSZOWICE, gm. Kazimierza Wielka
woj. kieleckie
Stanowisko 2

patrz
okres wpływów rzymskich

KAMIEŃCZYK-BŁONIE
woj. ostrołęckie

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Grażyna Dmochowska przy udziale Macieja Furmańskiego. Konsultacja merytoryczna - doc. dr hab. Teresa Węgrzynowicz. Finansował WKZ w Ostrołęce. Drugi sezon badań. Osada kultury wielbarskiej. Pozostałości osadnictwa kultur: trzcinieckiej i lużyckiej.

Badania były kontynuacją prac ratowniczych rozpoczętych w ub. r. Wykopy o łącznej powierzchni ok. 168 m² obejmowały kulminację wydmy. Odsłonięto 49 obiektów archeologicznych: 8 jam z epoki brązu, 39 palenisk i wielowarstwowe skupisko ceramiki kultury wielbarskiej oraz 3 obiekty o nieokreślonym charakterze.

Jamy z epoki brązu o zarysach w przybliżeniu owalnych, wypełniskach żółto-brunatnych i kształtach w profilach nteckowatych, zawierały nieliczny materiał zabytkowy kultur: trzcinieckiej i lużyckiej. Zły stan jego zachowania oraz znaczne rozdrobnienie uniemożliwiły jakiegokolwiek precyzyjniejsze określenia chronologiczno-kulturowe. Jamy skupiały się w części południowej badanego obszaru, na ogół poza zasięgiem palenisk.

Z okolicy jam, podczas pogłębiania wykopu, zebrano nieliczne ułamki ceramiki kultur: trzcinieckiej i lużyckiej, zalegające w przemieszaniu w jednej warstwie, wspólnie z wyrobami krzemiennymi i kamiennymi.

Paleniska kultury wielbarskiej o zarysach na ogół prostokątnych, wypełniskach czarnych i kształtach w profilach nteckowatych, zwykle orientowane dłuższym bokiem wzdłuż osi W-E, były posadowione bardzo gęsto, niekiedy piętrowo. W wypełniskach palenisk znajdowała się warstwa lub skupiska przepalonych kamieni. Częste były fragmenty zwęglonych belek drewnianych /wg wstępnej analizy gatunków drewna - dębowych/ ułożonych usztywniowo. W kilku paleniskach, na skrajach i w górnej części wypełnisk, natrafiono na skupiska nie spalonych żółtych i fragmentów żuchw bydłych. Materiał ceramiczny był bardzo ubogi. Tylko w dwóch paleniskach znaleziono częściowo zachowane naczynia, grup I i IV /wg systematyki ceramiki kultury wielbarskiej R. Schindlera/, datowane ogólnie na fazę B₂/C₁-C₁.

Około 3 m na wschód od granicy palenisk, biegnącej kulminacją wydmy wzdłuż linii EN-WS, odsłonięto część skupiska ceramiki kultury wielbarskiej, o wym. ok. 2,40 x 4 m. Zawierało ono ponad 7 tys. ułamków, zalegających się prawdopodobnie na kilkadziesiąt naczyń, m.in. grup I, VI, VII, X, XV i inne, do których na razie nie znaleziono analogii w materiale zabytkowym ze stanowisk kultury wielbarskiej. Zrekonstruowane dotychczas formy

występowały w ramach czasowych B₂/C₁-C₂. Wydaje się, że nagromadzenie naczyń nastąpiło w stosunkowo krótkim okresie czasu, najprawdopodobniej odpowiadającym stadium C₁₆.

W humusie, w okolicach skupiska, znaleziono dwie brązowe zapinki A. V. 128 /B₂/C₁/, zalegające w oddaleniu od siebie, z pozostałościami sznurka na sprężynce.

3 niewielkie obiekty o nieokreślonym charakterze /zarysy w przybliżeniu owalne, wypełniska staroczarne, kształty w profilach nieregularne/, zawierające znaczne ilości węgla drzewnych, z dużym prawdopodobieństwem można traktować jako korzeniaki.

Materiały znajdują się w PMA.

Badania będą kontynuowane.

KISLAKI, gm. Tykocin
woj. białostockie
Stanowisko 2

patrz
neolit

KLYZOWA, gm. Drohiczyn
woj. białostockie
Stanowisko 12

patrz
wczesne średniowiecze

KOCIERZEW KOŚCIELNY
woj. skierniewickie

Muzeum Regionalne
w Brzezinach

Badania prowadził dr Henryk Wiklak. Finansował WKZ w Skierniewicach. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej z V okresu epoki brązu.

Stanowisko położone jest na piasznicy chłopackiej między współczesnym cmentarzyskiem katolickim a zabudowaniami magazynowymi Gminnej Spółdzielni. Ponieważ piasznica ma być zniwelowana, celem zwiększenia arealu ziemi uprawnej, WKZ w Skierniewicach podjął decyzję badań wykopaliskowych w zagrożonej niwelacją części obiektu.

Badania te na zagrożonych krawędziach piasznicy, poza dwoma słamkami naczyń glinianych, nie stwierdziły występowania zabytków.

Dokumentacja i zabytki znajdują się w Muzeum Regionalnym w Brzezinach.

Badania zakończono.

KOPYDŁOWO, gm. Wilczyn
woj. konińskie
Stanowisko 1

patrz
neolit

KOWALEWKO, gm. Oborniki
woj. poznańskie
Stanowisko 3

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadziła mgr Ewa Rajkowska. Finansował WKZ w Poznaniu. Drugi sezon badań. Cmentarzysko ciepłopalne kultury łużyckiej z przełomu epoki brązu i żelaza.

Badania ratownicze koncentrowały się w najbardziej zagrożonej, południowej części cmentarzyska. Przebadano obszar o powierzchni około 270 m² /łącznie 475 m²/ i wyeksplorowano 78 grobów wyłącznie ciepłopalnych, które zalegały na różnej głębokości, od 20 do 100 cm.

Wszystkie obiekty z tego cmentarzyska były grobami popielnicowymi. Większość z nich posiadała kamienne obstawy lub bruki o nieregularnym kształcie. Tylko w przypadku 3 grobów obstawa miała dość regularny kształt zbliżony do prostokąta. Kilkanaście obiektów nie posiadało żadnych obwarowań i nakryć kamiennych. W większości były w nim groby pojedyncze, tylko w 10 przypadkach wyposażono je w dwie lub trzy popielnice. Konstrukcja tych grobów była piętrowa. Obiekty nie tworzyły określonego porządku, chociaż usytuowane były stosunkowo gęsto.

W większości grobów odkryto znaczną ilość materiału ceramicznego. Sporadycznie występowały tylko obiekty z pojedynczym naczyniem-popielnicą. Ceramika była dość zróżnicowana. Oprócz form wazowatych wystąpiły garnki, misy, amfory, kubki, czepaki, dzbanki, jak również inne formy ceramiczne. Do najciekawszych należą: grzechotki w kształcie ptaków, wałka, gruszkowate, gliniany stoliczek, ptaszek oraz fragment dyszy odlewniczej.

W grobach odkryto również bogactwo zabytków metalowych. Wśród nich należy wymienić: sześcioramioną brązową szpilę brązową, zapinkę, zawieszki brązowe, długą w oprawie rogowej, brązową igłę, grociki, żelazny nóż.

Badania będą kontynuowane.